

Torvald.

Fortælling

af Hans Nasmussen Egebjerg.

(Fortsat.)

Han vidste intet Offer, som han stulde kunne nægte. "Se Øjne Gjerinde, sagtens kunde han sige ja, naar det ikke drejede sig om mere.

"Ja, Skjægget skal nok komme af, den De ser mig igjen," fortærede han.

"Ja, saa en jeg tilfreds," sagde hun ende.

"Jeg er ikke saa grusom at for-

unge, at De skal af med det lige saa-

zedet. De skal da have Tid til at tage

en vorende Afted med det. Men vi staar

er og snakker, vi maa nok tage fat igjen,

se sandt, Hr. Petersen?"

"Ja, Klokkens er allerede mange," svarede denne.

"Ja, nu begynder vi forfra og saa en Passiar længer; nu herud med alle sammen og pas saa endelig paa samten," sagde hun til Torvald; "den for ikke noget, naar De bare lader den naa i Fred."

"Ja, for Guds Skyld, pas endelig paa Venene, Hr. . . . Hr. . . ." sagde Degnen.

"Poulsen!"

"Hr. Poulsen, husk paa den stakkels suis!"

Saa begyndte de da at spille igjen, og et gik over Forventningen lidt undselig, men a han først kom i Gang, kom der efter sanden Liv og Hart i hans Spil.

"Det gik jo udmarket," sagde Emmy til ham, da de var færdig med Stykket; den Elster stulde I have mødt med træts."

"Ja, jeg vidste nok, Du skulle blive tilfreds med ham," sagde Marie.

Nu kom Turen til "Store Bededags Aften". Døgna her var det Torvald og Emmy, der skulle være Gisterparret. Døgna her gik det godt, indtil de kom til den Sted, hvor Bagerhusen i Gjenforeningens Glæde giver sin Mathilde et kus. De stande begge pludselig, og deres Øjne mødtes; han rødmrede flært, og saa rødmrede hun ogsaa, men Keys blev der ikke noget af; Gufstøren hvistede, og Missanten gned af al Magt paa filolinien.

"Aa, Gubbevar's, hvor Du er net!" sang Torvald, og saa var de over det frie Punkt.

"Men De glemte jo at kyss hende, Hr. . . . Hr. . . ."

"Poulsen!"

"Hr. Poulsen," sagde Petersen, da Tappet var salt.

"Ja . . . a, jeg vidste ikke rigtig, om . . . , slammede Torvald og skottede indmede til sin smukke Gisterinde.

"Ja, det er heller ikke noget bevidt med det Kjæreste," sagde Emmy.

"Jo gu' stal I kyss hinanden, ellers er det helt spoleret; det er netop det kjæreste ved hele Stykket. Det staar jo ogsaa i Vogen, han kan De føle se."

"Ja, i Aften er det for side alligevel," sagde Emmy, "sua kan jo altid snakke om det paa Søndag Aften, naar De saar det Skjæg af; en saadan Støvsko vil jeg da alligevel ikke stille Ansigtet i."

"Jamen vi kommer da til at holde endnu et Par Prover," sagde Petersen.

"Ja, det er vist ikke nødvendigt; jeg kan ikke ret godt komme herover nogen Aften i denne Uge. Men I kan jo derfor godt gennemgang Stykkerne en Gang og saa lade En læse min Rolle."

Det blev saa Bestemmelsen, og dermed stilles Støfabet.

Men efter denne Aften fulgte etter en urolig Nat for Torvald. Han kunde ikke se den femte Gangs gjentage for sig selv:

"Du er dog en stor Nar, Torvald Poulsen, at Du dog ikke kan se en ung Pige uden straks at blive forstillet op over begge Øren. Allerede forlovet en Gang, saet Aflag en Gang og nu lige nærig og er endnu kun nitten Nar." Men det tosbede Hjerte lob sig nu en Gang ikke bringe til Fornuft. Det var da ogsaa i Poulkers Tss, den Emmy, saadan hun dog kunde le og snakke og synge; og ja, hun var dog alligevel den netteste af dem, han havde hørt i Tankerne endnu, ja, det yndigste Besøn paa hele Guds grønne Jord, syntes det ham. Men denne Gang maatte det da ogsaa være den virkelige Kjærlighed, saa varmt havde han dog aldrig følt overfor nogen anden, og nu var han da voksen og ikke nogensind, vidste han, han havde jo endogsa et kraftigt Skjæg. Ja, det Skjæg! at hun dog kunde nægne at le af det, som han dog mente kærede han saa godt; men det var det samme, det kædede hende fortryllede at le, og det Skjæg stulde hun ikke le af mere; det skulde komme af i Morgen, saa snart han kom til Byen. Og saa som han endelig ind og drogme hele Natten om en lille leende Pige med brune Øjne, Smilehuller i Kinderne og

forte, kælde Losker. Hun vilde kyss ham, men hans Skjæg blev med et saa stort og stridt, at hun ikke kunde komme til. Hvor det Skjæg tog til at volse! Det slog sine Nødder ud over hele Ansigtet, længere og stivere groede det og stod hende helt bort; nu var hun helt forsvundet, kun Skjægget brede sig som tykke Hosgjelære og skulte alt andet for hans Blit. Ja, det Skjæg, det Skjæg, hvorfør so luu dog ogsaa saadan af det, saadan et Skjæg bar de jo dog allesammen hjemme i Sangerup?

Den store Aften kom. Længe før Tiden var hele Salen opfyldt af myggerrige Mennesker, der sad og ventede i stor Spending paa det højtidelige Øjeblik, da Tappet stulde gaa op. Mange vendte at faa noget overordentlig storartet at se, medens andre glædede sig hemmeligt til, at det hele stulde gaa i Stykket. Helt Skuespillerjæfabet var samlet bagved Forhænget. Idet Torvald kom ind, saa' han Emmy staa foran et Tojetespil, især med at ordne sin Frisure. De hilste paa hinanden, og hun monstrede med Velbehag den unge Gut, hvis kraftige Skikkels fremhovedes smukt af den nye elegante sorte Frakke. Og hvor det lille brune Overstik, der var blevet stukket af Barberkniven, stodde han godt!

"Aa, hoed synes De nu om Deres Elster?" spurgte han.

"Aa, Gubbevar's, hvor Du er net!" sang hun. "Lad mig nu se, at De gør Deres Sager godt i Aften, bare ikke besøppet, og saa maa De vere lidt mere fri overfor mig; husk paa, at vi er Kjærestefolk!"

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"De kan godt lage Deres Arm om Livet paa mig; De behøver naturligvis ikke at klemme Bejret af mig, saadan sou den solle Seminarist; men gør bare i et og alt, som De vil gøre, naar De overfor mig; husk paa, at vi er Kjærestefolk!"

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"De kan godt lage Deres Arm om Livet paa mig; De behøver naturligvis ikke at klemme Bejret af mig, saadan sou den solle Seminarist; men gør bare i et og alt, som De vil gøre, naar De overfor mig; husk paa, at vi er Kjærestefolk!"

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"De kan godt lage Deres Arm om Livet paa mig; De behøver naturligvis ikke at klemme Bejret af mig, saadan sou den solle Seminarist; men gør bare i et og alt, som De vil gøre, naar De overfor mig; husk paa, at vi er Kjærestefolk!"

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Ja, gib det var saa vel," tenkte Torvald i sit stille Siv'd, men han sagde det dog ikke.

"Nej, nu har jeg tabt hele Lysten, og der kommer vor Direktør, men det er ikke paa Tiden, da det skal gaa for sig."

"Ja, der kom Direktør Petersen. Han skulle spille Dybbel og havde ved hjælp af en Hovedpude og tre—fire—Shawler saaet en meget anselig Mave, af en Degnemase at være. Ansigtet var præget med et Par mægtige Bækkenbarter.

"Godstuen Hr. — Hr. — Hr. Poolsen. Naa, trods Karlslund, hvad siger De til min Kostume? Kan det ikke noget gaa an?"

"Ja, jo, hvor De er en pragtig Fader; og sikkert et Par mydelige Børger, der klarer Dem jo ligefrem. De skulle gaa med saadan nogen til daglig."

"Ja, de er gode," sagde Petersen og saa sig med Velbehag i Spejlet, men De kan ogsaa tro, jeg har dojet noget med at faa dem til at sidde. Jeg prøvede i Formiddags at klæste dem paa med Møbellet, men saasnat jeg begyndte at tale, faldt de af, og saa kunde jeg nær sidst i stykket.

"Ja, der er da endnu en Maanedstid til, men jeg skal være hjemme lidt først. Min Moder længes snart voer et efter militær Kommando."

"Ja, De skal jo være Soldat, hvor naa rejses De?"

"Ja, der er da endnu en Maanedstid til, men jeg skal være hjemme lidt først. Min Moder længes snart voer et efter militær Kommando."

"Ja, De er lykkelig, som har en Mo-

der at rejse hjem til."

"Har De da ikke det?" spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke noget; jeg kan ikke give ved, men Mindest om mit egen

Moder kom pludselig saa stærkt frem i mig; det gjor det underdansk, naar jeg er allertidligst."

"Ja, De er lykkelig, som har en Mo-

der at rejse hjem til."

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her," sagde han stille og en stor Taare trælede i det samme ned ab hendes Kind. Hun törellede den hurtig bort, men en anden kom straks i Stedet.

"Men hvad er det dog?" spurgte han

og saa' forundret paa hende.

"Ja, det er ikke det," spurgte han.

"Nej, ikke her